

מאורות אל העבר

06/06/1967 | כח אייר תשכז

מאת דוד רובינגר ויקפדיה נחלת הכלל

הר הבית בידינו

חטיבת הצנחנים נעה ממזרח, וחטיבת ירושלים מדרום וממערב. העיר כולה כותרה. לאחר דיון מורט עצבים, ולמרות החשש מהתערבות בינלאומית, הורתה הממשלה לצה"ל לבצע את המשימה ההיסטורית. קריאתו של מוטה גור מפקד החטיבה בבוקר כ"ח באייר תשכ"ז (6.6.1967) הדהדה מסוף העולם ועד קצהו. מההר, העדיפו הצנחנים לרדת אל רחבת הכותל הצרה, שבאותו הלילה כבר הורחבה במהירות באמצעות הרס שכונת המוגרבים הסמוכה. כמה שעות קודם לכן, קיבלו הצנחנים דגל ישן מחנה כהן, מי שגלתה מהרובע היהודי שנפל בקרבות תש"ח. עתה הניפו יורם זמוש ומשה סטמפל (שנפל שנה וחצי לאחר מכן בבקעת הירדן) את הדגל בקצה ההר ומעל אבני הכותל. את הדגל שנתלה על צריח המסגד, הורה שר הביטחון דיין להוריד, מעשה המעורר מחלוקת עד היום - האם היה כורח המציאות או שמדובר בהחמצה היסטורית. האקסטזה ששטפה את המדינה כולה בהישמע שופרו של הרב גורן הונצחה לדורות. שירה הנבואי של נעמי שמר, שחובר רק שלושה שבועות קודם לכן ודיבר בגעגועים על "העיר אשר בدد יושבת", הפך למציאות. עם ישראל שב הביתה.

